U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **nezl. C. H. I.,** zastoupena Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2010, čj. OAM-132/VL-01-K03-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 6. 2011, čj. 28 Az 68/2010 - 38,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky Mgr. Pavlu Čižinskému **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 4800 Kč, která mu bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 9. 2010, čj. OAM-132/VL-01-K03-2009, neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Krajský soud rozsudkem ze dne 15. 6. 2011, čj. 28 Az 68/2010 - 38, žalobu v části, v níž žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu zamítl (výrok I.). Současně rozhodnutí žalovaného v té části, v níž žalobkyni nebyla

udělena mezinárodní ochrana dle § 14a a § 14b zákona o azylu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II.).

[3] Krajský soud v odůvodnění předeslal, že při posuzování důvodnosti podané žaloby přihlížel k okolnostem, které vedly k odchodu ze země původu oba rodiče nezletilé žalobkyně. K námitce vznesené zákonným zástupcem při jednání soudu o možných potížích při vystavování dokladů potřebných pro návrat žalobkyně do Sýrie, které by mohly vzniknout kvůli jejímu netypickému jménu, soud uvedl, že se jedná o skutečnosti technického charakteru, pro jejichž zohlednění nenalezl v zákoně o azylu oporu. Samotná příslušnost ke kurdské menšině bez dalšího nezakládá možnost přijmout závěr o pronásledování. Rodiče žalobkyně nepatří mezi politické aktivisty ani osoby považované za nepřátele současného režimu. Krajský soud proto v souvislosti s příběhem rodičů nezletilé žalobkyně dospěl k závěru o správnosti rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Nezjistil ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 ani humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona.

[4] Krajský soud ovšem shledal důvodnost žaloby ve vztahu k té části výroku rozhodnutí, kterým nebyla žalobkyni udělena doplňková ochrana podle § 14a a § 14b zákona o azylu, v důsledku čehož by mělo dojít k jejímu návratu do Sýrie. Soud vyšel z toho, že nezletilá žalobkyně musí sdílet osud svých rodičů. V jejich případech shledal žalobní námitky v otázce neudělení doplňkové ochrany důvodnými, neboť ve správním řízení užité informace o zemi původu nemohou s přihlédnutím k aktuální bezpečnostní situaci v Sýrii obstát. Žalovaný vycházel ze zpráv, které mapovaly situaci v Sýrii převážně v roce 2009, poslední informace byla z dubna 2010. S informacemi staršího data se lze spokojit, pokud to umožňuje společensko-politická a bezpečnostní situace v té které zemi. Takovýto postup ovšem není podle krajského soudu v případě Sýrie možný. Proto bylo v dané věci namístě, aby správní orgán při rozhodování o otázce návratu vycházel z co možná nejaktuálnějších informací. Soud proto žalovaného pro následující řízení zavázal, aby po ověření aktuální situace v Sýrii opětovně rozhodl o možnosti vycestování nezletilé žalobkyně.

III.

[5] Proti výroku I. rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) blanketní kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatelka současně požádala o ustanovení právního zástupce pro řízení o této kasační stížnosti.

[6] Krajský soud usnesením ze dne 20. 7. 2011, čj. 28 Az 68/2010 – 59, ustanovil stěžovatelce pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí žalovaného zástupcem Mgr. Pavla Čižinského, advokáta se sídlem Ječná 7/548, Praha 2.

[7] Stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti prostřednictvím svého ustanoveného zástupce uvedla, že kasační stížnost podává rovněž z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem spočívá podle stěžovatelky v rozdělení rozhodnutí žalovaného na dvě části, přičemž žalobu proti výroku týkajícího se

azylu zamítl a žalobě proti výroku týkajícímu se doplňkové ochrany vyhověl. Takový postup není podle stěžovatelky v souladu se zákonem, neboť žalobou bylo napadeno rozhodnutí jako celek. Rozhodnutí je buď zcela správné, nebo je nutné celé řízení provést znovu. Soud proto může rozhodnutí o mezinárodní ochraně buď jako celek zrušit, nebo jako celek potvrdit. Podle stěžovatelky není nyní zřejmé, zda řízení o mezinárodní ochraně nadále trvá. Jestliže trvá, není jasné, zda žalovaný je oprávněn nyní azyl udělit. Rozhodnutí žalovaného se nečlení na jednotlivé výroky, nýbrž je celistvé ve svém jediném výroku. Jednotlivá ustanovení zákona o azylu, na která napadené rozhodnutí poukazuje, nelze považovat za jednotlivé výroky rozhodnutí. Pokud by však bylo možné rozhodnutí o mezinárodní ochraně vnitřně dělit, je třeba podle stěžovatelky zodpovědět, zda je tak možné učinit ve vztahu k rozhodnutí o azylu na straně jedné a o doplňkové ochraně na straně druhé, nebo dle jednotlivých příslušných pěti ustanovení zákona o azylu, tj. § 12 - § 14b, či dokonce ještě podrobněji. Soudem zvolené řešení je podle stěžovatelky velmi nepraktické též s ohledem na řešení toho, u koho má být během řízení o kasační stížnosti správní spis, tedy zda u žalovaného nebo u Nejvyššího správního soudu. Výše uvedené podle stěžovatelky vyvolává také nejistotu ohledně rozhodování o nákladech řízení podle úspěšnosti ve věci ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.

[9] Podle stěžovatelky je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný z důvodu chybného posouzení věrohodnosti výpovědi otce stěžovatelky. Ačkoliv se krajský soud touto otázkou zabýval podrobně, nedostatečně vysvětlil původ a povahu dokumentů předložených otcem stěžovatelky, tedy tím, zda se mělo jednat o falza nebo doklady pravdivé, prokazující skutečnosti tvrzené otcem stěžovatelky, byť s určitými časovými odlišnostmi.

[10] Důvodnost kasační stížnosti podle stěžovatelky spočívá rovněž v použití méně přísných kritérií na přezkum rozhodování o azylu, oproti přísnějším kritériím při přezkoumání neudělení doplňkové ochrany, a to jak pokud jde o kvalitu a aktuálnost informací o zemi původu, tak i pokud jde o vzetí v potaz skutečností, které v zemi původu nastaly v době mezi datem rozhodnutí žalovaného a dnem vydání rozsudku soudu. Krajský soud dospěl k závěru, že ve vztahu k doplňkové ochraně nemohou informace o zemi původu s ohledem na časovou aktuálnost obstát. Stěžovatelka má za to, že ten samý závěr měl být učiněn i ve vztahu k rozhodnutí o azylu. Není zřejmé, na základě jakých informací má soud za vyloučené, že nynější občanské válka v Sýrii nezhoršila situaci kurdské menšiny tak, že její potíže dosáhly vyšší intenzity a že nyní je jejich strach z pronásledování již odůvodněný. Ze zpráv z médií nelze přesně odhadnout současnou situaci Kurdů v Sýrii. Stěžovatelka vyjádřila domněnku, dle které si lze představit, že se Kurdové v rámci potlačování povstání stanou hlavním terčem ze strany prezidenta Assada a stejně tak, že se v případě úspěchu povstalců stanou terčem násilí ze strany nové post – assadovské vlády. V takto převratných chvílích, jaké jsou nyní v Sýrii, je ve státě s tak nízkou politickou kulturou, principiálně každá dlouhodobě diskriminovaná menšina v důvodném nebezpečí pronásledování.

[11] Stěžovatelka konečně namítla, že nepřezkoumatelné je i samotné rozhodnutí žalovaného.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, pokud se jedná o zamítnutí žaloby, byly vydány v souladu s právními předpisy. Správní orgán na základě provedeného správního řízení po právu shledal, že stěžovatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (doplňkové ochrany). Otec stěžovatelky v rámci azylového řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící tomu, že by ve své vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod apod. Otcem vyslovená možnost, že v případě uvěznění jeho samého nebo jeho manželky, by je dcera musela následovat do vězení, je podle žalovaného spekulativní. Samotný azylový příběh otce stěžovatelky byl shledán jako nevěrohodný a spekulativní. Žalovaný připomenul, že matka stěžovatelky neměla ve vlasti žádné potíže a ze země nechtěla odejít ani přesto, že v bytě mělo docházet k občasným kontrolám. Matka stěžovatelky zemi opustila legálním způsobem, není zde proto důvodu se domnívat, že by při svém návratu byla cílem zájmu syrské bezpečnosti. I kdyby byli rodiče zadrženi, o stěžovatelku by se mohli postarat její prarodiče. V řízení zjištěný skutkový stav nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odmítl i námitku možného postihu rodiny stěžovatelky po dlouhodobém pobytu v cizině.

[13] Žalovaný ovšem nesouhlasí se zrušením svého rozhodnutí v části neudělení doplňkové ochrany. Správní orgán vycházel z tehdy aktuální polické a bezpečnostní situace v Sýrii. Předmětné události nastaly až po vydání správního rozhodnutí, proto k nim nemohl přihlížet. Tyto nové okolnosti mohou být toliko důvodem pro podání nové žádosti a následně nového posouzení v samotném správním řízení. Správní orgán vychází z informací, které jsou aktuální k rozhodnému datu, tj. podání žádosti. Stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo zřejmé, že v její vlasti nastala v rozhodné době změna politické situace. To je poprvé konstatováno až v kasační stížnosti. Žalovaný připomenul, že soud při přezkoumání správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[14] K námitce nesprávného rozdělení výroku správního rozhodnutí na dvě části žalovaný uvedl, že postup krajského soudu je v souladu s ustálenou praxí krajských soudů i judikaturou Nejvyššího správního soudu.

V.

[15] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musel by ji Nejvyšší správní soud podle citovaného ustanovení odmítnout jako nepřijatelnou. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ je typickým neurčitým právním pojmem. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kriterií se zdejší soud zabýval mimo jiné v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, podle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec*

konkrétního případu.“ Nejvyšší správní soud ve zbytku odkazuje na celé odůvodnění tohoto rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud po zvážení věci neshledal v posuzovaném případě důvody svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti.

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti vznesla především námitku týkající se nemožnosti krajského soudu rozštěpit výrok správního rozhodnutí na rozhodnutí o azylu dle § 12, § 13 a § 14 a rozhodnutí o doplňkové ochraně dle § 14a a § 14b zákona o azylu, a v důsledku toho žalobu zamítnout v části neudělení azylu a současně žalobě vyhovět v části správního rozhodnutí, jímž stěžovatelce nebyla udělena doplňková ochrana.

[18] Tato problematika ovšem již byla Nejvyšším správním soudem posuzována, a to jednak se zřetelem ke vzájemnému vztahu výroku o (ne)udělení azylu a o překážkách vycestování podle § 91 zákona o azylu, ve znění účinném do 31. 8. 2006 a jednak se zřetelem ke vzájemnému vztahu výroku o (ne)udělení azylu a (ne)udělení doplňkové ochrany.

[19] Předně lze poukázat na rozsudky ze dne 25. 5. 2005, čj. 3 Azs 272/2004 – 67, a ze dne 17. 2. 2006, čj. 4 Azs 11/2005 - 90, v nichž Nejvyšší správní soud dovodil, že u žaloby směřující proti rozhodnutí obsahujícímu samostatné výroky o neudělení azylu a o neexistenci překážek vycestování soudu nic nebrání v tom, aby zamítl žalobu směřující proti výroku o neudělení azylu a naopak zrušil rozhodnutí v rozsahu výroku o neexistenci překážek vycestování. Výrok o neexistenci překážek podle § 91 zákona o azylu lze samostatně zrušit, aniž by tím byl dotčen další právní osud výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Výrok o neexistenci překážek vycestování by bylo třeba zrušit v případě, pokud by byl zrušen výrok o neudělení azylu; opačně však tento závěr neplatí.

[20] K oblasti překážek vycestování lze poukázat i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, čj. 8 Azs 21/2006 - 164, podle kterého výrok rozhodnutí správního orgánu o tom, že se na neúspěšného žadatele o udělení azylu vztahuje nebo nevztahuje překážka vycestování (§ 28 a § 91 zákona o azylu) je podmíněn jen tím, že musí být učiněn současně s rozhodnutím o neudělení nebo odnětí azylu; jen potud jde také o výrok závislý. Rozšířený senát tak potvrdil, že soud ve správním soudnictví může zamítnout žalobu proti výroku o neudělení azylu a současně zrušit výrok o tom, že se na žadatele nevztahuje překážka vycestování a v této části vrátit věc k dalšímu řízení správnímu orgánu.

[21] Institut překážek vycestování byl k 1. 9. 2006 ze zákona o azylu vypuštěn a novelou zákona č. 165/2006 Sb. v podstatě nahrazen institutem doplňkové ochrany. Zdejší soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Azs 107/2008 - 78, vyslovil, že ačkoliv právní úprava překážek vycestování a doplňkové ochrany je shodná, a tudíž není důvodu paušálně odmítat aplikaci závěrů judikatury a doktríny k překážkám vycestování, je třeba při výkladu doplňkové ochrany věnovat pozornost všem nuancím a změnám, k nimž oproti úpravě překážek vycestování došlo (vypuštění některých překážek vycestování, rozdílné vymezení státu, ve vztahu k němuž se nebezpečí vážné újmy posuzuje, rozdílná definice

skutečností naplňujících vážnou újmu, absence vylučující klauzule). S uvedeným korespondují závěry Nejvyššího správního soudu řečené v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007 - 69, podle kterých jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k dříve účinnému § 91 zákona o azylu.

[22] Nejvyšší správní soud se k otázce „přenositelnosti" správní judikatury k překážkám vycestování na možnost dělitelnosti výroku o (ne)udělení mezinárodní ochrany za současného právního stavu vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 7. 2009, čj. 8 Azs 20/2009 - 99. Dospěl v něm k závěru, že judikatura Nejvyššího správního soudu, vztahující se k oddělitelnosti posouzení překážek vycestování, je aplikovatelná i na vztah výroku o neudělení mezinárodní ochrany a výroku o doplňkové ochraně. Byť se může podle zdejšího soudu jednat z hlediska jazykové formulace o výrok jediný, obsahem a předmětem práv, o nichž je rozhodováno, se jedná o různé výroky. Výrok o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a výrok o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b téhož zákona je proto třeba považovat za relativně samostatné výroky.

[23] Ke shodným závěrům pak dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 11. 3. 2008, čj. 4 Azs 104/2007 - 73, v němž odmítl předpoklad, že jednotlivé výroky rozhodnutí o mezinárodní ochraně nejsou oddělitelné a samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Výroky o doplňkové ochraně totiž mohou být zrušeny i v případě, že ve vztahu k výrokům o neudělení azylu soud žalobu zamítne. Soud zároveň zdůraznil, že z hlediska procesní ekonomie a efektivnosti správního řízení považuje za nežádoucí rušit celé správní rozhodnutí, týká-li se zjištěný nedostatek pouze některého výroku rozhodnutí a jiný na něm nezávislý výrok může obstát.

[24] Zákon o azylu v § 28 stanoví, že mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany. Azyl a doplňková ochrana představují dvě svébytné formy mezinárodní ochrany vyžadující ze strany rozhodujícího orgánu samostatné posouzení. Podmínky pro přiznání té či oné formy mezinárodní ochrany se liší (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 3 Azs 75/2008 - 109). Při posuzování existence důvodů svědčících pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany je třeba postupovat v souladu se systematikou zákona o azylu. Uvedené ustanovení § 28 zákona o azylu zakotvuje aplikační přednost udělení azylu podle § 12 - § 14 zákona o azylu. Doplňkovou ochranu tak lze udělit pouze za předpokladu, že u žadatele nebudou shledány důvody pro udělení azylu. Výrok o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a výrok o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu jsou samostatnými výroky, jakkoliv spolu vzájemně souvisí. Tato souvislost v určitých případech ústí ve vzájemnou podmíněnost obou výroků. Výrok o udělení humanitárního azylu nebo azylu za účelem sloučení rodiny je vždy podmíněn rozhodnutím o neudělení azylu podle § 12. Stejně tak platí, že možnost udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny je podmíněna negativním rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany. A není-li zřejmé, zda žadateli svědčí důvody pro udělení azylu, nemůže být ve správním řízení postaveno na jisto, zda zde jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany.

[25] K vznesené úvaze stěžovatelky o tom, jak je možno dělit výrok rozhodnutí o mezinárodní ochraně, lze také poukázat na již citovaný rozsudek čj. 4 Azs 104/2007 - 73. Nejvyšší správní soud v něm vyslovil, že pokud se krajský soud ztotožní se závěry správního orgánu ohledně neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, žalobu v tomto rozsahu zamítne, přičemž podle dalších okolností případu může zrušit jeden nebo oba další výroky o neudělení azylu (podle § 13 a podle § 14 zákona o azylu).

[26] S ohledem na výše podaný souhrn judikaturních závěrů je zjevné, že výrok o neudělení azylu podle § 12 - § 14 nemusí sdílet osud nezákonného rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany a jako takový může samostatně obstát. Vyjádřeno jinými slovy, výrok o neudělení doplňkové ochrany je s ohledem na aktuální situaci v zemi původu stěžovatelky oddělitelný a způsobilý samostatného přezkumu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že na vznesenou právní otázku možnosti dělitelnosti výroku poskytuje dostatečnou odpověď dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu. Postup krajského soudu, který shledal výrok žalovaného o neudělení azylu zákonným a současně shledal nezákonnost v posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, v důsledku čehož zrušil napadené správní rozhodnutí pouze částečně, tedy nepředstavuje nesprávné posouzení právní otázky ani jinou vadu v řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[27] K námitce stěžovatelky, že za dané situace není zřejmé, zda nadále trvá řízení o mezinárodní ochraně, Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek ze dne 25. 5. 2005, čj. 3 Azs 272/2004 – 67, podle kterého rozhoduje-li se o překážce vycestování v řízení o udělení azylu, pak účastník takového řízení je vždy žadatelem o udělení azylu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o azylu (nyní ve smyslu § 2 odst. 5), a to i když v řízení již bylo rozhodnuto o neudělení azylu a zbývá rozhodnout „toliko“ o existenci překážek vycestování. Tyto závěry tak lze vztáhnout i na „zbývající“ rozhodování o doplňkové ochraně.

[28] V kasační stížnosti byla dále vznesena námitka nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající v chybném posouzení věrohodnosti výpovědi otce stěžovatelky. Podle stěžovatelky krajský soud nedostatečně vysvětlil původ a povahu dokumentů předložených otcem stěžovatelky. Nejvyšší správní soud nemohl v daném případě této námitce přisvědčit.

[29] Zde Nejvyšší správní soud předesílá, že za nezletilou stěžovatelku, jež se narodila na území České republiky, vystupoval v řízení její otec, který žádost o udělení mezinárodní ochrany podal záhy po jejím narození. Otec v řízení uvedl, že důvody pro podání žádosti stěžovatelkou se odvíjí od jeho potíží, které spočívající v tom, že je v Sýrii pronásledován. Stěžovatelka přitom nemá v Sýrii žádná práva ani žádnou budoucnost. Vyjádřil také obavu, že pokud by on nebo jeho manželka byli uvězněni, musela by je dcera do vězení následovat.

[30] Správní orgán v případech nezletilých žadatelů musí předně zkoumat tvrzené potíže vztahující se k jim samotným a dále pak důvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany opřít o skutkové okolnosti zjištěné během řízení o žádostech jejich rodičů. Nejvyšší správní soud kupř. v rozsudku ze dne 21. 5. 2008, čj. 3 Azs 24/2008 - 73, uvedl, že k

žádostem nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu je třeba přistupovat vždy nanejvýš individuálně. Podle něj si lze představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. v zemi původu politicky se profilujícímu), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů a pokud tedy rodičům reálně hrozí v zemi původu pronásledování, jsou v důsledku své osobní závislosti na nich ohroženy takovým pronásledováním, ať už přímo či nepřímo, také ony.

[31] S ohledem na nízký věk stěžovatelky se její azylový příběh odvíjí zejména od příběhu rodičů. Krajský soud tak postupoval správně, jestliže posuzoval úspěšnost stěžovatelčiny žádosti ve vztahu k azylu i doplňkové ochraně, také s ohledem na výsledky řízení jejího otce a matky.

[32] K předmětné námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal otec žadatelky, je řízením samostatným. Proto primárně v něm je třeba posuzovat existenci důvodů svědčících tomu, aby otci stěžovatelky byl udělen azyl nebo doplňková ochrana. Ze skutečnosti, že se azylový příběh stěžovatelky odvíjí od příběhu jejích rodičů (především otce), nelze dovodit, že důvody, které se týkají výlučně osoby otce stěžovatelky a které již byly posuzovány v samotné žádosti a žalobě otce, je možné meritorně a závazně přezkoumávat i v řízení ve věci stěžovatelky. Meritorní posouzení či soudní přezkoumání věrohodnosti azylového příběhu otce náleží do řízení v jeho věci, jak tomu bylo i v daném případě. Stěžovatelka ostatně ve své žalobě na konkrétní problémy svého otce ani nepoukazovala. Současně je třeba uvést, že kasační námitka o posuzování věrohodnosti výpovědi otce stěžovatelky nemá oporu ani v samotném soudním rozhodnutí. Krajský soud v řízení ve věci stěžovatelky meritorně a znovu nehodnotil důvodnost žádosti jejího otce z hlediska možného udělení azylu, ale toliko, jak krajský soud sám uvedl, z důvodu přezkoumatelnosti pouze zrekapituloval svá zjištění a závěry, pro které nebyli rodiče stěžovatelky v řízení o svých žalobách úspěšní.

[33] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud věrohodností azylového příběhu otce stěžovatelky věcně zabýval v rozsudku ze dne 15. 6. 2011, čj. 28 Az 66/2010 - 68. I tento rozsudek byl napaden kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 14. 12. 2011, čj. 1 Azs 20/2011 - 127, pro nepřijatelnost. Se zřetelem na shora uvedené proto námitka nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí neobstojí.

[34] Další část kasačních námitek směřovala k otázce kvality a aktuálnosti informací o zemi původu ve vztahu k posuzování existence důvodů pro udělení azylu. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že pokud shromážděné informace o Sýrii nemohou z hlediska časové aktuálnosti obstát ve vztahu k doplňkové ochraně, neměly by pak obstát ani v rámci posuzování možnosti udělení azylu, a to zejména při hodnocení hrozby pronásledování z důvodu příslušnosti stěžovatelky ke kurdské menšině, např. z důvodu politických. Jelikož Nejvyšší správní soud shledal postup krajského soudu správným, nemůže ani tato kasační část založit přijatelnost či důvodnost kasační stížnosti.

[35] V tomto rozhodnutí bylo již na jiném místě uvedeno, že ačkoliv azyl i doplňková ochrana jsou formy mezinárodní ochrany, důvody pro jejich přiznání je třeba zkoumat

samostatně, neboť se od sebe liší a nelze je vzájemně zaměňovat. I při posuzování této námitky lze zprvu poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k vymezení rozdílů mezi azylem a překážkami vycestování. Zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2005, čj. 2 Azs 12/2004 - 40, vyslovil, že udělení azylu je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 zákona o azylu (nyní § 2 odst. 8) nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase.

[36] V rozsudku ze dne 9. 4. 2004, čj. 7 Azs 64/2003 - 39, pak zdejší soud vyslovil, že důvody pro udělení azylu je třeba zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vracel. V již citovaném rozsudku ze dne 25. 5. 2005, čj. 3 Azs 272/2004 – 67, pak dospěl k závěru, že posuzuje-li správní orgán důvodnost obav žadatele o azyl z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, je zpravidla třeba, aby vzal v úvahu situaci v zemi původu žadatele v době bezprostředně předcházející jeho odchodu z této země.

[37] Judikatura Nejvyššího správního soudu již dovodila, že jiné požadavky oproti azylu jsou kladeny na zjišťování skutkového stavu ve vztahu k rozhodování o doplňkové ochraně. Tento soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2008, čj. 5 Azs 80/2007 – 87, dospěl k závěru, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je určující doba případného návratu žadatele do země původu. Dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti. V této souvislosti pak lze dále odkázat na rozsudky ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008 – 71, nebo ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008 – 81, podle kterých je z tohoto důvodu třeba, aby byl ve správním řízení shromážděn dostatek podkladů (informací o zemi původu), které jsou z hlediska časového aktuální.

[38] Stěžovatelka pro podporu správnosti své argumentace poukázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2008, čj. 2 Azs 48/2007 - 71. Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že dané rozhodnutí na předmětnou věc nedopadá, neboť se vztahuje k otázce, zda a za jakých okolností bylo možno zohlednit změnu situace v zemi původu, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu, při posuzování překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Na posuzování důvodů pro udělení azylu se tedy nevztahuje. Ze závěrů vyslovených v tomto rozsudku vycházel i krajský soud, který nebezpečí hrozící žadatelce při návratu do vlasti, nikoliv při jejím opuštění, vztáhl k doplňkové ochraně.

[39] Stěžovatelka spojila s posouzením otázky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu rovněž námitku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nemůže ani tento kasační bod obstát, a tím tak založit přijatelnost či důvodnost kasační stížnosti.

[40] Stěžovatelka se dále vyjádřila k různým variantám možného budoucího vývoje „kurdské otázky“ v Sýrii. Nejvyšší správní soud není v postavení, aby hodnotil pravděpodobnost vzniku té či oné situace. Pouze připomíná, že žalovaný bude znovu posuzovat případné splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany a bude na něm, aby v pokračujícím správním řízení posoudil situaci v zemi původu ve vztahu k hrozbě skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu stěžovatelky do vlasti.

[41] Shora uvedené dokládá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na jednotlivé stížní námitky. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Ve věci nebylo zjištěno ani takové pochybení krajského soudu, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal přijatelnost kasační stížnosti, odmítl ji na základě § 104a odst. 1 s. ř. s.

[42] Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s výrokem II. krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí v části, jíž neudělil stěžovatelce doplňkovou ochranu. Bylo by však nad rámec nutného odůvodnění tohoto usnesení o nepřijatelnosti, pokud by Nejvyšší správní soud posuzoval i argumentaci vznesenou žalovaným. Zdejší soud konstatuje, že za nastalé situace, kdy žalovaný byl v řízení před krajským soudem v rámci „obrany“ zákonnosti svého rozhodnutí úspěšný toliko částečně, nic mu nebránilo v tom, aby proti výroku II. krajského soudu podal i on kasační stížnost.

[43] O nákladech řízení rozhodl tento soud na základě § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

[44] Stěžovatelce byl usnesením krajského soudu ze dne 20. 7. 2011, čj. 28 Az 68/2010 – 59, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Pavel Čižinský; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce požadoval přiznání odměny za následující úkony právní věci: převzetí věci, porada s pracovnicí Organizace pro pomoc uprchlíkům, Mgr. E. H. dne 23. 8. 2011, studium soudního spisu dne 2. 9. 2011 a doplnění kasační stížnosti téhož dne. Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátu přiznal odměnu za zastupování podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé – doplnění kasační stížnosti) v částce 4200 Kč a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč; celkem tedy 4800 Kč. Tato částka bude shora jmenovanému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Nejvyšší správní soud podotýká, že doložené studium spisového materiálu dne 2. 9. 2011 substitutem ustanoveného zástupce posoudil jako součást úkonu převzetí a přípravy zastoupení stěžovatelky. Zdejší soud nepovažuje poradu s pracovnicí Organizace pro pomoc uprchlíkům (pozn. NSS – tato organizace zastupovala stěžovatelku v řízení před krajským soudem) za úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu. Přestože stěžovatel nedoložil konkrétní obsah této porady, Nejvyšší

správní soud vyšel z toho, že i toto jednání představuje součást úkonu převzetí a přípravy zastoupení stěžovatelky.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu